Στη δίνη του εθνικισμού ο Χριστός και η Παναγία (π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Ιουλίου, 2009

1) Ένα σύμπτωμα του νοσηρού εθνικισμού (υπάρχει και ο υγιής εθνισμός, η φιλοπατρία) είναι η προσπάθεια κάποιων κύκλων του νεοπαγανισμού να αποδειχθεί **η (δήθεν) ελληνική καταγωγή του Χριστού**, ώστε και η σωτηρία του κόσμου, όπως και αν την κατανοούν οι εκπρόσωποί τους, να αποδοθεί στον Ελληνισμό. Σ' αντίθεση, λοιπόν, προς εκείνους τους νεοειδωλολάτρες, που με μανία αποκρούουν και απορρίπτουν κάθε τι το χριστιανικό ψέγοντάς το με αποτροπιασμό ως «εβραϊκό», αυτοί τηρούν μια συγκαταβατική και διαλλακτική στάση, όχι φυσικά από ενδιαφέροντα σωτηριολογικά και θεολογικά, αλλά καθαρά εθνοφυλετικά, και κυρίως για την πολιτική εκμετάλλευση του Ελλαδικού Χριστιανισμού, ως Ορθοδοξίας, και την εξαπάτηση των αφελών.

Ο επιχειρούμενος «εξελληνισμός» του Χριστού συνδέεται από τους κύκλους αυτούς με την υποστήριξη της ελληνικής καταγωγής της Παναγίας, ώστε, εάν αποδειχθεί η ελληνική καταγωγή της, να συναχθεί και η ελληνικότητα του Χριστού! Ο Ελληνισμός όμως, που γέννησε και την καθαρά επιστήμη και διαμόρφωσε αρχές στην έρευνα αιώνιες και ακατάλυτες, δεν χρειάζεται την πλαστογράφηση της ιστορίας, για να μεγαλυνθεί, διότι **ελληνική αρετή είναι η «ζήτησις της αληθείας»** (Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, +215 μ.Χ.) και δοξασμός του η αποδοχή και κήρυξή της στην Οικουμένη. Υπάρχουν βασικότατα επιχειρήματα, που βεβαιώνουν την εβραϊκή καταγωγή της Μαρίας, της μητέρας του Ιησού.
Η Παναγία υπήρξε εβραία στην πίστη και ισραηλίτισσα στην καταγωγή έστω και αν έζησε και στην «Γαλιλαία των Εθνών» διότι:

α) Το όνομά της ΜΑΡΙΑ-ΜΑΡΙΑΜ-ΜΥΡΙΑΜ είναι καθαρά εβραϊκό. Αν δεν καταγόταν από εβραίους γονείς και ήταν προσήλυτη στον ιουδαϊσμό θα έφερε ελληνικό όνομα. Στο Λουκ. Ι,27 αναφέρεται ρητά, ότι ήταν «εξ οίκου Δαβίδ», δηλαδή από την φυλή του Ιούδα (πρβλ. Λουκ. Ι, 32. 69 και Ρωμ. Ι, 3). Μέχρι σήμερα στους Εβραίους η μητέρα ορίζει την καταγωγή και ο πατέρας το όνομα (Μπεν, δηλαδή Γιος του Τάδε. Π.χ. Μπεν Γκουριόν = /Γιος του Γκουριόν. Ελληνικά θα ήταν Γκουριονίδης ή Γκουριονόπουλος).

β) Οι γονείς της Παναγίας έχουν και αυτοί καθαρά εβραϊκά ονόματα και ήσαν μάλλον ιεροσολυμίτες. Τα ονόματά τους (Ιωακείμ και Αννα) παραδόθησαν από το (μη κανονικό, αλλά με πολλά αυθεντικά ιστορικά στοιχεία) «Πρωτευαγγέλιον του

Ιακώβου» και δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ στην αρχαιότητα,

γ) Ανατράφηκε στον χώρο του εβραϊκού Ναού, όπου την είχαν «τάξει» οι γέροντες γονείς της.

δ) Εξαδέλφη της ήταν η Ελισάβετ, μητέρα του Προδρόμου, καθαρά εβραία «εξ οίκου Ααρών» (Λουκ. 1, 5).

ε) Ο Ιωσήφ, ως πιστός Ιουδαίος («εξ οίκου Δαβίδ»/Ιούδα) δεν μπορούσε να μνηστευθεί εθνική γυναίκα, άρα και ελληνίδα,
στ) Αν δεν ήταν εβραία, δεν θα μπορούσε ποτέ να πει το «Ιδού, η δούλη Κυρίου», δηλαδή του Γιαχβέ.

ζ) Ο ύμνος της Μαρίας στο Λουκ. Ι, 46επ. (τα Μεγαλυνάρια) πηγάζει από την Παλαιά Διαθήκη, που γνώριζε και διάβαζε η Μαρία,
η) Ως πιστή εβραία η Μαρία «καθαρίζεται» στον Ναό των Ιεροσολύμων (Λουκ. 2, 22επ.).

θ) Το ίδιο επιβεβαιώνουν και οι επισκέψεις της Μαρίας στον Ναό, στα Ιεροσόλυμα, για τον εορτασμό του (εβραϊκού) Πάσχα. Τον δωδεκαετή Ιησού αναζήτησε στον Ναό (Λουκ. 2, 40 επ.).

ι) Παρευρίσκεται στον γάμο της Κανά, σε περιβάλλον συγγενών της ή γνωστών, αλλά ομοπίστων της.

Ια) Εβραϊκό είναι και το όνομα Ναζαρέτ. Οι εβραίοι ήσαν μειοψηφία στην Γαλιλαία, αλλά συμπαγής και δυναμική. Ο «ζηλωτισμός» τους (κατά των εθνικών) από εκεί ξεκίνησε. Ο Ιωσήφ και η Μαρία ήσαν εσωτερικοί μετανάστες στην Γαλιλαία, η προέλευσή τους όμως ήταν από την Ιουδαία. Πήγαν στην Γαλιλαία, διότι εκεί υπήρχε μεγαλύτερη δυνατότητα ευρέσεως εργασίας.

Ιβ) Σημαντικό μάλιστα είναι, ότι η ραββινική φιλολογία (το Ταλμούδ), που εξέμεσε τις μεγαλύτερες ύβρεις κατά της Παναγίας και του Ιησού Χριστού, δέχεται την Μαρία ως εβραία.

Ιγ) Αλλά και το Κοράνιο δέχεται την Μαρία εβραία. Ουδείς στους αρχαίους αιώνες διανοήθηκε ποτέ, ότι η Μαρία δεν ήταν εβραία, αλλά άλλης καταγωγής, εν προκειμένω ελληνικής. Απουσιάζει τελείως κάθε (σοβαρή και αξιόπιστη) σχετική μαρτυρία.

2. **Ο εθνοφυλετισμός δεν έχει θέση στην Πίστη μας. Η σωτηρία (δυνατότητα ενώσεως του κτιστού με τον Ακτιστο Τριαδικό Θεό, εν Χριστώ) είναι υπεράνω καταγωγής, εθνικής ταυτότητας, πολιτισμού,**

διότι ο Θεός μας «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι» (Α' Τιμ. 2, 4). Οι παλαιοδιαθηκικοί Προφήτες έσωσαν, στον λόγο και την βιοτή τους, τον δρόμο (την μέθοδο) προς την σωτηρία, αναμένοντας την σάρκωση-ενανθρώπιση του Μεσσία και ζώντας την άσαρκη επί γης παρουσία του. Σ’ αυτή την παράδοση ανήκαν η Μαρία, ο Ιωσήφ, ο Πρόδρομος, οι Απόστολοι και όσοι άλλοι εκ των Ιουδαίων δέχθηκαν τον Χριστό ως τον αναμενόμενο Μεσσία. Σ’ αυτή την παράδοση χωράει όλος ο κόσμος. Ο Χριστός γεννήθηκε εκεί, όπου όχι μόνο η προσδοκία του ήταν ισχυρότερη και διαρκής, αλλά και εκεί όπου η σχέση του με τους Δικαίους δεν διακόπηκε ποτέ, δηλαδή στα όρια του εβραϊσμού. Βέβαια και στον εθνικό κόσμο υπήρξαν πρόσωπα που έζησαν με την «προσδοκία» του Λυτρωτή (πρβλ. Γεν. 49, 10), έχοντας στην καρδιά τους, λόγω της καθαρότητάς της, τον «σπερματικό Λόγο» (άγιος Ιουστίνος, πλατωνικός φιλόσοφος και μάρτυρας της Πίστεως, β’ αι. μ.Χ.). Όλοι αυτοί συμπεριλαμβάνονται στη «Παλαιά Διαθήκη» και όχι μόνον οι εβραίοι.

Αλλωστε, ο οποιοσδήποτε επεκτατισμός και η διάθεση κυριαρχίας δεν ανταποκρίνεται στο γνήσιο πνεύμα της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά συνδέεται με την διαστροφή του αυθεντικού εβραϊσμού, η οποία γέννησε τον «σιωνισμό», ως ιουδαϊκό ιμπεριαλισμό, στη εποχή του Χριστού κυρίως (Φαρισαϊσμός). Ο Αβραάμ οδηγήθηκε από το Θεό από τα βάθη της Μέσης Ανατολής προς τα παράλια, για την εξάπλωση της αληθινής πίστεως, της μονοθεΐας, και την πρόσκληση όλων των λαών στην αληθινή σχέση με τον Θεό. Γι’ αυτό και ο Θεός δεν τον στέλνει εκεί ως κατακτητή και κυρίαρχο, αλλά του λέγει: «Εν σοι ενευλογηθήσονται πάσαι αι φυλαί της γης». Ως φωτιστή του κόσμου δηλαδή στην αληθινή πίστη (Γεν. 12, 3).

Η στενή ιουδαϊκή (φαρισαϊκή) εθνικιστική παράδοση, που επιβίωσε ως σήμερα, δυστυχώς, δεν έχει σχέση με την προφητική, η οποία στην ιστορία της «θείας οικονομίας» (της ανάπτυξης του σχεδίου του Θεού για την σωτηρία) είναι χριστιανική. Σ' αυτήν, την προφητική παράδοση, θεμελιώνεται και η σχέση χριστιανισμού-εβραϊσμού. Η Π. Διαθήκη προσεγγίζεται και κατανοείται μόνο μέσα από την Καινή. Όπως είπε ο ι. Αυγουστίνος (4-5ος αι.): «Η Καινή Διαθήκη κρύπτεται στη Παλαιά, και η Παλαιά Διαθήκη αποκαλύπτεται στην Καινή». Γι' αυτό οι Προφήτες της Π. Διαθήκης καταδικάζουν, ελέγχουν και απορρίπτουν κάθε αντιπνευματική τάση στον Ιουδαϊσμό («ψευδής» ιουδαϊσμός). Αυτό κάνει και ο Χριστός στη φοβερή κριτική του απέναντι στον αντιπροφητικό ιουδαϊσμό (κυρίως στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο) και οι Απόστολοι (Στέφανος, Παύλος κ.λπ.).

3. Πρέπει, εξ άλλου, να κατανοηθεί από τους καλοπροαίρετους νεοπαγανιστές, ότι **κάθε προσπάθεια να κλεισθεί και περιορισθεί ο Χριστός σε ένα έθνος, πρώτα παραβλέπει την «εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου», την υπερφυσική, δηλαδή, σύλληψή Του και υποτιμά ή και αρνείται την θεότητα του. Ο Χριστός ως «Σωτήρ πάντων ανθρώπων» (Α’ Τιμ. 4, 10), δεν κλείνεται σε ένα Έθνος, διότι ανήκει σ' όλο τον κόσμο, προσφέροντας σε**

κάθε άνθρωπο την δυνατότητα σωτηρίας. Και όπως ασχολίαστα χρησιμοποιούμε την πενικιλίνη, χωρίς να ενοχλούμεθα από την (σκωτσέζικη) καταγωγή του εφευρέτου της (Αλ. Φλέμιγκ), κατ' ανάλογο τρόπο δεν ενοχλούμεθα από την εβραϊκή καταγωγή του Χριστού, ως ανθρώπου. Όπως ελέχθη, μόνο στην εβραϊκή κοινωνία μπορούσε να γεννηθεί σαρκούμενος ο Μεσσίας, εκεί όπου και αναμενόταν και οι πιστοί στην μεσσιανική παράδοση (προφήτες) ετοιμάζονταν, με την πνευματική ζωή τους για την υποδοχή του.

Είναι δε χαρακτηριστικό, ότι μία συκοφαντία του εβραϊκού Ταλμούδ(= συναγωγή ερμηνειών ραββίνων του ιουδαϊσμού με έντονο αντιχριστιανικό και ρατσιστικό χαρακτήρα΄ οι μη εβραίοι/ιουδαίοι αποκαλούνται σ' αυτό γκοϊμ, δηλαδή κτήνη), που την αντέγραψαν και άλλοι αντιχριστιανοί συγγραφείς, θεωρεί τον Ιησού νόθο, που δήθεν συνέλαβε η νεαρή Μαρία από τον στρατιώτη Πάνθηρα. Και οι μεν ιουδαίοι χρησιμοποιούν το «επιχείρημα» αυτό, για να αρνηθούν την εβραϊκή καταγωγή του Ιησού. Οι νεοπαγανιστές μας όμως συχνά καταφεύγουν στο ίδιο «επιχείρημα», ή για να υποτιμήσουν τον Χριστό ή για να επιβάλουν την (δήθεν) ελληνική καταγωγή του.

Το ερώτημα όμως είναι: Είναι ανάγκη να καταφεύγει ο Ελληνισμός στην πλαστογράφηση της ιστορίας, για να προσθέσει κάτι στο κύρος του; Η ιδιοποίηση του Χριστού εθνικά δεν προσθέτει τίποτε στον Ελληνισμό. Αρκεί σ' αυτόν ότι δοξάσθηκε από τον Χριστό, ως φορέας και ο πιστότερος απόστολος του ευαγγελίου του, με την ελληνική γλώσσα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη εν Χριστώ δόξα του Ελληνισμού στην ιστορία, διότι μέσω αυτής ο Ελληνισμός υπερβαίνει την ιστορία, ως η ανθρώπινη φύση στην θεανθρώπινη ένωση της Ορθοδοξίας, με αιώνια κεφαλή, Θεό και Σωτήρα τον Ιησού Χριστό.

(Πηγή: «Ρεσάλτο», τ. 40, Ιούνιος 2009)

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Γεωργίου πατώντας εδώ